

ΕΣΤΙΑ

7. Ιανουαρίου 2004

7 ΙΑΝ. 2004

Ἡ ὥρα τοῦ Προέδρου

Τοῦ Νικολάου Α. Γ. Λιναρδάτου
τέως Βουλευτοῦ

Διαθάζω σέ ρεπορτάζ ὑπογραφόμενο ἀπὸ ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀμέσους καὶ γνησίους ἐκφραστὲς τῶν σκέψεων καὶ προθέσεων τοῦ Πρωθυπουργοῦ (ὑπενθυμίζω τὰ Δολιανά):

«Τὰ δύο σημεῖα συμφωνίας μεταξύ τῶν κ.κ. Σημίτη καὶ Παπανδρέου δίνουν τὸ στίγμα τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας πού θά ἀκολουθήσει: "Blitzkrieg" ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα καὶ δημοψήφισμα γιὰ τὴν ἀνανέωση ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο».

Κεραυνοδόλος πόλεμος λοιπὸν γιὰ νὰ «μὴν προλάβει νὰ καταλάβει ἡ ΝΔ τί συνέβη», ὅπως λένε οἱ ἴδιοι, καὶ ὄχι κοινοβουλευτικὲς ἐκλογές μετ' προγράμματα, ἰδέες, προτάσεις, διαβεβαιώσεις, ἀλλὰ δημοψήφισμα, πού θυμίζει ἄλλες ἐποχές καὶ ἄλλα καθεστῶτα, λέγω ἐγώ. Καὶ βεβαίως ὄχι μετ' παρτίτση τῆς Κυβερνήσεως.

Γιὰ νὰ αὐξηθοῦν μάλιστα περισσότερο οἱ πιθανότητες ἐπιτυχίας «παράγοντες τοῦ ΠΑΣΟΚ ἐξέταζαν τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἐπισπευσθοῦν οἱ ἐκλογές ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς 7 Μαρτίου» μετ' τὴν πονηρὴ ἐπιφύλαξη, λόγω ὑπερβολικῆς προφανῶς εὐαισθησίας, «ἂν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ συνταγματικὲς προθεσμίες».

Σέ καμμιὰ ὁμως ἐπίσημη δήλωση ἢ πολιτικὴ ἀνάλυση, ἐφ' ὅσον ἔχουμε εὐαισθησία γιὰ τὸ Σύνταγμα, δὲν εἶδα, οὔτε ἄκουσα νὰ ἐξηγοῦνται οἱ λόγοι τῆς πρόωρης, ἔστω καὶ μετ' τὴ μορφή δημοψηφίσματος, προσφυγῆς στὶς κάλπες. Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο πού πράγματι ἐνδιαφέρει ὅσους ἀπεργάζονται τὶς ἀντιδημοκρατικὲς καὶ ἀντισυνταγματικὲς μηχανεύσεις μετ' πρόθεση τὴν παραχάραξη τῆς πολιτικῆς βουλήσεως τοῦ ταλαιπωρουμένου λαοῦ.

Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι πού παρεμβάλλεται ὁ ρόλος τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ἀποβάλουμε τὴ «μελαγχολία τῆς ψυχῆς» μας, ὅσοι βλέπουμε μαύρη τὴν κατάσταση στὴν Ἑλλάδα, ἀπορρίπτων τὴν πρόταση ἐπισπεύσεως τῶν ἐκλογῶν ὡς μὴ δικαιολογούμενη κατὰ κανέναν τρόπον ἀπὸ τὶς προβλεπόμενες στὸ Σύνταγμα ρυθμίσεις.

Παρ' ὅτι γνωστὲς, δὲν κάνει κακὸ νὰ ἐπαναλάβουμε τὶς σχετικὲς διατάξεις:

«Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διαλύει τὴ Βουλὴ μετ' πρόταση τῆς Κυβερνήσεως πού ἔχει λάθει ψήφο ἐμπιστοσύνης, γιὰ ἀνανέωση τῆς λαϊκῆς ἐντολῆς προκειμένου νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἐθνικὸ θέμα ἐξαιρετικῆς σημασίας» (ἄρθρο 41, ἡ ἔμφαση δική μας).

Ἐξ ἄλλου ὁ Πρόεδρος δίδει τὸν ἀκόλουθον ὄρκο:

«Ὁρκίζομαι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοούσιας καὶ Ἀδιαιρέτης Τριάδας νὰ φυλάσσω τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους, νὰ μεριμνῶ γιὰ τὴν πιστὴ τους τήρηση, νὰ ὑπερασπίζω τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἀκεραιότητα τῆς Χώρας, νὰ προστατεύω τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἐλευθερίες τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ὑπηρετῶ τὸ γενικὸ συμφέρον καὶ τὴν πρόοδο τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ» (ἄρθρο 33).

Τὸ Σύνταγμα λοιπὸν εἶναι ὥρα νὰ φυλαχθεῖ καὶ τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ἐλευθερίες τῶν Ἑλλήνων νὰ προστατευθοῦν. Ἡ προεργασία πραξικοπήματος («κάθε αὐθαίρετη κίνηση, πού ἔχει τὴ μορφή τοῦ δόλιου αἰφνιδιασμοῦ μετ' σκοπὸ τὴν ἐπιβολὴ τῶν θέσεων κάποιου» Λεξικὸ Γ. Μπαμπινιώτη, σελ. 1463), δὲν ἀφήνει μεγάλα περιθώρια γιὰ αἰσιόδοξες προβλέψεις. Δὲν γίνονται σεβαστὲς οὔτε ἡ ἀλήθεια (δὲν μπορεῖ δύο ἀντίθετες ἐννοιες νὰ εἶναι τὴν ἴδια στιγμὴ ἀληθινές), οὔτε οἱ καταστατικοὶ κανόνες πού διέπουν τὴν κομματικὴ λειτουργία τοῦ ΠΑΣΟΚ: ἐπιχειρεῖται νὰ παρουσιασθεῖ τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ ἀντιστρόφως μετ' συγκαταβατικὴ περιφρόνηση κάθε κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀξίας.

Μετ' τὸν ἴδιον ἀπόλυτον ἀμοραλισμὸ, πού προφανῶς κατ' εὐφημισμὸν χαρακτηρίζεται (καὶ ἀντιγράφω) «ὡς μιά ἄλλη ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ ἀπέναντι στὴν χώρα καὶ ἀπέναντι στὴν παρτάξη», προδιαγράφεται, ἀπὸ ἀξιοπίστες κομματικὲς πηγές, καὶ ἡ περιφρόνηση τῶν δημοκρατικῶν καὶ συνταγματικῶν ἀρχῶν μας. Ποιὸ ἐθνικὸ θέμα ἐξαιρετικῆς σημασίας ἀνέκυψε μέσα στὶς λίγες τελευταῖες ἐβδομάδες, πού ἀναγκάζει τὸν Πρωθυπουργό, τὸν προαλειφόμενο διάδοχο, ὀλόκληρο τὸ ΠΑΣΟΚ νὰ ἀνατρέψουν τὶς ὡς τότε ρητὲς, κατηγορηματικὲς, μονοσήμαντες, ἐπιμόνως ἐπαναλαμβανόμενες ἐπίσημες καὶ ἀνεπίσημες διαβεβαιώσεις ὅτι οἱ ἐκλογές θά γίνουν Ἀπρίλιο ἢ Μάιο ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ κ. Σημίτη; Καὶ ἐπειδὴ τέτοιο θέμα δὲν ὑπάρχει, οὔτε μπορεῖ νὰ ἐφευρεθεῖ, ποιοὶ ὑποκινοῦν αὐτὴν τὴν διαδικασία καὶ μετ' ποῖον σκοπὸ; Τὸ ἐρῶντιμα μόνον μιά ἀπάντηση μπορεῖ νὰ ἔχει, πού στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοὺς ἔχουν ὅλοι ὅσοι σκέφτονται. Ἐστω καὶ ἂν δὲν τὴν ὁμολογοῦν.

Γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι νὰ κερδίσει τὸ ΠΑΣΟΚ τὶς ἐκλογές μετ' κάθε τρόπον καὶ κάθε μέσο. Τὸ πρόβλημα εἶναι νὰ μὴν ὑποβιβασθεῖ ἀκόμη πιὸ χαμηλά τὸ ἐπίπεδο τῆς δημοκρατίας στὴ χώρα μας. Καὶ τότε ἡ Ἑλλάς θά γίνῃ ἀκόμη πιὸ ἀνίσχυρη.

Τώρα ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ ἀποτρέψει αὐτὴν τὴν δυσσοίωνα ἐξέλιξη εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Μιά τέτοια πράξη του θά γραφεῖ στὴν πολιτικὴ ἱστορία τῆς χώρας, πιστεύω.